

на Сливенъ. Обаче послѣднитѣ не можали да влѣзатъ въ Сливенъ. Приближаването имъ къмъ града отъ къмъ Балкана е било прѣдвратявано отъ сливенскитѣ дервентджии около стражарницата подъ Демиръ-Капия и при тая около Джендемъ-Дере. Тамъ дервентджиитѣ въ случай на опасностъ биели даули и паляли огньове като се защищавали край другото окръжие и съ харби — къси копия, остри на върха, подобни на шишове. Стѣнитѣ на сливенския шарамполъ почнали да се сриватъ слѣдъ 1810 год., когато величието на кърджалиитѣ, като послѣдно издание на въоръженитѣ турски шайки, угаснало. Слѣдъ това почнали да оставатъ слѣди отъ „табии“ и нѣкои и други стърчащи кѹли, по директитѣ на които направили бѣсилки. До скоро мѣстото около вардата срѣщу селището се наричало „Табията“. Вече слѣдъ руско-турската война прѣзъ 1829 г. се затриватъ и турскитѣ укрѣпления заедно съ слѣдитѣ на шарампола.

За характеристика на епохата, а сжщо и за начина на варденето и укрѣпяването на българскитѣ заселища за отбрана срѣщу въоръжени турски шайки, заслужва да се приведе частъ отъ пѣсенъта за Помака Сиракъ Али, народенъ герой срѣщу кърджалиитѣ¹⁾.

„Градоветѣ вредъ се обградиха,
Съсъ дълбоки шанцы с'шаранъ-поли,
Закриляни с'чести частоколи, —
Гръничюви и церови коли,
Се забити единъ покрай други,
Горѣ остри на четири рѣба,
А пѣкъ задъ тѣхъ старо и младо,
Варди стража и ношна пусия,
Отъ грозния кърковъ кърджалия...“

Коловетѣ сж били отъ джбово дърво (церъ = черенъ джбъ), забити единъ до другъ и високи 5-6 аршина, прѣдъ тѣхъ е имало окопъ, а върху имъ мѣзгали и митризи. Шарамполъ въ тѣсна смисълъ се наричали дупкитѣ въ каменнитѣ стѣни, прѣзъ които сж гърмѣли съ дебели шишинета. Котелъ, отначало укрѣпенъ само съ окопи прѣдъ

¹⁾ Ср. сп. „Трудъ“, III, кн. 2, стр. 283.